

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **M. E.**, zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje**, se sídlem U Výstaviště 18, Přerov, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci ze dne 19. 3. 2021, č. j. 72 A 11/2021 - 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Odměna ustanoveného advokáta Mgr. Ladislava Barty **se určuje** částkou 3 400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 18. 1. 2021, č. j. KRPM-104582-60/ČJ-2020-140022-SV, žalovaná dle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále též „zákon o pobytu cizinců“), prodloužila zajištění žalobce o 39 dnů do 28. 2. 2021.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalované žalobu u Krajského soudu v Ostravě - pobočka v Olomouci (dále též „krajský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl. Vyhodnotil, že žalovaná srozumitelně uvedla své úvahy a řádně popsala kroky potřebné k realizaci správního vyhoštění, které učinila, které probíhají a které budou následovat. Krajský soud vyjádřil přesvědčení, že žalovaná nemohla učinit více, než se dotazovat a urgovat vyřízení svých žádostí, které podávala vždy bez zbytečného odkladu. Soud neshledal v jejím postupu nezákonnost, libovůli, překročení ani zneužití mezí správního uvážení. Dle krajského soudu ze správního řízení nevyplynulo, že by účel zajištění (kterým bylo vyhoštění do Turecka) nemohl být naplněn, přičemž ani žalobce neuvedl, z čeho takový závěr dovozuje. Krajský soud proto žalobcově žalobě nevyhověl. Plné znění rozsudku krajského soudu je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Podle stěžovatele krajský soud nesprávně aproboval nezákonné rozhodnutí žalované o prodloužení doby zajištění, které neobsahovalo dostatečné zdůvodnění nutnosti prodloužení zajištění. Z uvedeného rozhodnutí není zřejmé, na základě jakých skutečností žalovaná dospěla k závěru o tom, že bude možno správní vyhoštění stěžovatele realizovat v době stanovené rozhodnutím o prodloužení zajištění, a z jakých důvodů k realizaci vyhoštění stěžovatele do té doby nedošlo. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že setrvává na závěrech uvedených ve svém rozhodnutí. Prodloužení doby zajištění označila za dostatečně odůvodněné a přiměřené. Realizace správního vyhoštění cizince do Turecka byla možná, o čemž svědčí rovněž fakt, že k ní v (napadeném rozhodnutí) prodloužené lhůtě došlo.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud úvodem rekapituluje podstatné skutkové okolnosti posuzované věci.

pokračování

[8] Dne 23. 9. 2020 stěžovatele kontrolovala hlídka policie, která ověřovala totožnost sedmi cizinců nacházejících se na lesní cestě u sjezdu ze silnice E442 ve směru na Olomouc v obci Mladeč u Litovle. Stěžovatel předložil tureckou ID kartu, nepředložil však žádný cestovní doklad ani pobytové oprávnění. Hlídka stěžovatele proto zajistila podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, v rozhodném znění.

[9] Stěžovatel v řízení před správním orgánem do protokolu o výsledku účastníka řízení vypověděl, že cílem jeho cesty bylo Německo, kam jel za prací. V Turecku má rodinu, bydlí v rodinném domě s rodiči a sedmi sourozenci. Jeho rodina vlastní půdu, on však nevlastní nic, chtěl proto jet do Německa, aby získal azyl a peníze. V Turecku mu dle vlastních slov nehrozí žádné nebezpečí.

[10] Dne 25. 9. 2020 žalovaná vydala rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, v délce 24 měsíců.

[11] Na základě rozhodnutí o správním vyhoštění bylo dne 25. 9. 2020 vydáno rozhodnutí o zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů, tj. do 21. 12. 2020. Důvodem byla předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění v návaznosti na ověřování totožnosti stěžovatele a vystavení náhradních cestovních dokladů u tureckých orgánů. Žalovaná vyložila, že průměrná doba vydání náhradního dokladu činí minimálně 60 dní. Následně je třeba zhruba dalších 30 dní pro přípravu cestovních dokladů, organizaci policejní eskorty a koordinaci se státem návratu.

[12] Dne 20. 12. 2020 vydala žalovaná rozhodnutí o prodloužení zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců o 30 dnů, tj. do 20. 1. 2021. Důvodem byla složitost přípravy výkonu správního vyhoštění, konkrétně nastalé průtahy v ověřování totožnosti stěžovatele a vystavení náhradních cestovních dokladů u tureckých orgánů.

[13] Dne 18. 1. 2021 vydala žalovaná nyní napadené rozhodnutí o dalším prodloužení zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců o 39 dnů, tj. do 28. 2. 2021. V odůvodnění uvedla, že ačkoli téhož dne (18. 1. 2021) získala informaci o tom, že byl stěžovateli tureckou stranou vystaven náhradní cestovní doklad, stěžovatel odmítl dobrovolný návrat do země původu, protože musí přistoupit k realizaci správního vyhoštění do země původu (Turecko) s policejní eskortou. Žalovaná vyhodnotila, že organizace správního vyhoštění není realizovatelná ve lhůtě předcházejícího zajištění (do 20. 1. 2021, tj. ve zbývajících dvou dnech), a rozhodla proto o dalším prodloužení zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění. Skutečnost, že je takové vyhoštění možné, dovozovala ze své nedávné praxe.

[14] Dne 21. 2. 2021 bylo správního vyhoštění stěžovatele do Turecka s policejní eskortou realizováno.

[15] Podstatou nynější věci je posouzení zákonnosti rozhodnutí o prodloužení zajištění stěžovatele za účelem správního vyhoštění ze dne 18. 1. 2021, kdy stěžovatel namítal nedostatečné zdůvodnění nutnosti prodloužení zajištění a realizovatelnosti vyhoštění.

[16] Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

[17] Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zoblednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

[18] Doba zajištění nesmí překročit 180 dnů od okamžiku omezení osobní svobody (§ 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců).

[19] Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že správní orgán (žalovaná) je povinen při rozhodování o prodloužení zajištění „důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly [...]. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nepochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011 - 39). Při odůvodnění stanovené doby zajištění (či jeho prodloužení) je pak nutno uvést, „jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu)“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011 - 79, citované závěry potvrdil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 24. 2. 2020, č. j. 4 Azs 340/2018 - 28). Z rozsudku č. j. 1 As 93/2011 - 79 se dále podává, že je tu „potřeba řádného odůvodnění doby zajištění nebo jeho prodloužení podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců tím spíše, že její stanovení je ovládáno správním uvážením, při jehož výkonu se bere v úvahu zejména předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění, ale také další meze vlastní pro výkon veřejné správy v právním státě jako zákaz libovůle, zákaz diskriminace, příkaz zachovávat lidskou důstojnost, princip proporcionality, rovnosti a další.“ (obdobně viz též rozsudek ze dne 20. 3. 2014, č. j. 7 Azs 8/2014 - 20). Soud v takových případech přezkoumává, zda správní orgán meze správního uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze (§ 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[20] Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem shledal, že rozhodnutí o prodloužení zajištění ze dne 18. 1. 2021 výše uvedeným požadavkům vyhovělo. Žalovaná v něm popsala, jaké úkony doposud provedla i to, jaké úkony bude třeba ještě provést.

pokračování

Rekapitulovala, že dne 14. 10. 2020 byla podána žádost o readmisi stěžovatele podle čl. 3 Dohody mezi EU a Tureckou republikou o zpětném přebírání neoprávněně pobývajících osob prostřednictvím Velvyslanectví Turecké republiky. Žalovaná dne 26. 10. 2020 u Velvyslanectví Turecké republiky telefonicky zjistila, že probíhá ověřování totožnosti stěžovatele u příslušných orgánů v Turecké republice. Ve dnech 19. 11. 2020 a 7. 12. 2020 pak žalovaná telefonickým dotazem na konzulárním oddělení Velvyslanectví Turecka zjistila, že ani přes urgence nemá Velvyslanectví Turecka od příslušného tureckého ministerstva žádné informace ohledně stavu zjišťování totožnosti stěžovatele a vydání náhradního cestovního dokladu pro stěžovatele. Zjistila rovněž, že v minulosti ze strany Turecka došlo již v několika případech k ověření totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu u osob uvádějících tureckou státní příslušnost. S ohledem na dosavadní průběh ověřování totožnosti stěžovatele žalovaná vyhodnotila, že lhůta jeho zajištění je nedostačující, pročez dne 20. 12. 2020 vydala rozhodnutí o prodloužení zajištění o 30 dnů, tj. do 20. 1. 2021 (předcházející nyní posuzovanému rozhodnutí o prodloužení zajištění ze dne 18. 1. 2021). Žalovaná v nyní posuzovaném rozhodnutí o zajištění dále popsala, že v rámci zkoumání důvodů zajištění dne 7. 1. 2021 zjistila, že stěžovateli byl vystaven náhradní cestovní doklad, který byl 8. 1. 2021 doručen žalované. Dne 18. 1. 2021 pak bylo žalované doručeno sdělení Ředitelství služby cizinecké policie, že stěžovateli byl nabídnut dobrovolný návrat do země původu, stěžovatel ho však odmítl. Ředitelství služby cizinecké policie proto uvedlo, že přistoupí k vyhoštění, včetně zajištění policejní eskorty a předání žalobce v Turecku, což bude organizováno ve spolupráci s Velvyslanectvím Turecka. Na základě těchto skutečností žalovaná vyhodnotila, že ve zbývajících dvou dnech trvání zajištění stěžovatele dle rozhodnutí ze dne 20. 12. 2020 není možné vyhoštění realizovat, neboť uvedené úkony v koordinaci s tureckou stranou nebylo možné v daném čase provést. Proto bylo třeba dobu zajištění prodloužit, aby mohlo být správní vyhoštění stěžovatele realizováno ve lhůtě zajištění. Žalovaná znovu (stejně jako v rozhodnutí o zajištění a rozhodnutí o prvním prodloužení zajištění) konstatovala, že u stěžovatele není možné použití zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalovaná zvažila i realizovatelnost správního vyhoštění stěžovatele. V této souvislosti si vyžádala stanovisko Ministerstva vnitra, ze kterého nevyplynuly žádné překážky pro vycestování. Žádné skutečnosti nasvědčující nemožnosti realizace správního vyhoštění nevyplynuly ani z výpovědi stěžovatele. Jeho motivace k opuštění země původu byla ekonomická, cestoval do Německa za prací. Stěžovatel sám potvrdil, že mu žádná překážka vycestování nehrozí, o azyl nikde nežádal, může se vrátit do Turecka, ničeho se neobává, v EU nemá žádné vazby, které by návratu bránily. Žalovaná doplnila, že je jí z vlastní činnosti známo, že v případě občanů Turecka je návrat možný, čemuž nasvědčuje skutečnost, že u jednoho tureckého občana, který byl zajištěn spolu se stěžovatelem, a u kterého již byla ověřena totožnost a vydán náhradní doklad, již bylo realizováno správní vyhoštění zpět do Turecka dne 6. 11. 2020. Žalovaná proto vydala dne 18. 1. 2021 rozhodnutí, kterým prodloužila zajištění stěžovatele za účelem vyhoštění o 39 dní.

[21] Kasační soud se ztotožňuje s krajským soudem, že žalovaná postupovala aktivně, dotazovala se a urgovala vyřízení svých žádostí, které podávala vždy bez zbytečného odkladu. Srozumitelně popsala své úvahy a podrobně popsala potřebné kroky k realizaci správního vyhoštění, které učinila, které probíhaly a které měly následovat, čemuž odpovídalo stanovení délky doby prodloužení zajištění, která nepřekročila maximální možnou zákonnou délku. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že informace o obvyklých

délkách časových úseků nutných pro jednotlivé úkony je obsažena pouze v původním rozhodnutí o zajištění ze dne 25. 9. 2020 (viz s. 5 rozhodnutí o zajištění, kde se uvádí, že průměrná doba vydání náhradního dokladu činí minimálně 60 dní, průměrná doba pro přípravu cestovních dokladů, organizaci policejní eskorty a koordinaci se státem návratu činí zhruba dalších 30 dní). Nyní posuzované rozhodnutí o prodloužení zajištění bylo vydáno v době, kdy již byly stěžovateli vystaveny náhradní cestovní doklady. Žalovaná proto v posuzovaném rozhodnutí uvedla, že bude třeba ještě zajistit samotnou realizaci vyhoštění, a prodloužila zajištění stěžovatele o 39 dní. Nezopakovala však již, že je tato doba přiměřená s odkazem na obvyklou délku doby nezbytné pro realizaci zajištění, která činí zhruba 30 dní, jak uvedla v rozhodnutí o prvotním zajištění stěžovatele. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 14. 4. 2016, č. j. 9 Azs 2/2016 - 71, vydaném v obdobné skutkové situaci, vyslovil, že výslovné neuvedení údaje, v jaké době lze očekávat realizaci určitých úkonů nezbytných pro realizaci správního vyhoštění, sice představuje dílčí nedostatek rozhodnutí o prodloužení zajištění, zabývala-li se však žalovaná touto otázkou v předchozím rozhodnutí o zajištění stěžovatele, není nezbytně nutné, aby veškeré své úvahy opakovala i v rozhodnutí navazujícím (obdobně srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011 - 124, publ. pod č. 2936/2013 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 10. 9. 2020, č. j. 7 Azs 142/2020 - 22). Kasační soud shledal, že citované závěry lze vztáhnout i na nyní posuzovanou situaci. Ač by bylo jistě vhodnější informaci o předpokládané době nezbytné pro realizaci dílčích úkonů uvést (zopakovat) i v nyní posuzovaném rozhodnutí o prodloužení zajištění, Nejvyšší správní soud shledal, že absence tohoto údaje nezpůsobila jeho nezákonnost, neboť stěžovateli byl daný údaj znám právě již z původního rozhodnutí o zajištění. Stanovená doba prodloužení zajištění (39 dní) pak odpovídala době obvykle nezbytné pro zajištění realizace správního vyhoštění (30 dní). Nadto lze poukázat i na to, že následný postup správních orgánů dal žalované zapravdu, neboť stěžovatel byl vyhoštěn dne 21. 2. 2021 (tj. 32. den prodlouženého zajištění v délce 39 dní). Ke stejným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 24. 9. 2021, č. j. 4 Azs 49/2021 - 30, v němž rozhodoval o prvním prodloužení zajištění téhož stěžovatele, a zabýval se v něm totožnou právní otázkou. Kasační soud neshledal důvod se v nynějším případě od jeho závěrů odchýlit.

[22] Žalovaná se řádně zabývala rovněž realizovatelností správního vyhoštění stěžovatele do Turecka. Jak vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS, aby byl zásah do osobní svobody cizince přípustný, musí mimo jiné sledovat vymezený účel. Správní orgán je proto při rozhodování o zajištění cizince povinen předběžně posoudit, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. Tyto závěry lze vztáhnout i na rozhodování o prodloužení zajištění (viz rozsudek nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2016, č. j. 4 Azs 18/2016 - 43). Uvedeným požadavkům žalovaná dostala. Vyžádala si závazné stanovisko Ministerstva vnitra, ze kterého žádná překážka realizace vyhoštění najevo nevyšla. Ministerstvo vnitra naopak dospělo k závěru, že vycestování stěžovatele je s ohledem na jeho motivy odchodu z Turecka a informace ohledně bezpečnosti situace v Turecku možné. Ani z výpovědi stěžovatele ve správním řízení nevyplynulo nic nasvědčujícího závěru, že by jeho vycestování bránila nějaká překážka. Naopak – stěžovatel výslovně uvedl, že mu v Turecku žádné nebezpečí nehrozí, nikdy s ním nebylo vedeno žádné trestní řízení a neměl problémy ani se státními orgány, ani se soukromými osobami. Potvrdil, že má v Turecku funkční zázemí u své rodiny, se kterou žil před svým odchodem v rodinném

pokračování

domě, a má se tedy kam vrátit (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2021, č. j. 5 Azs 373/2020 - 27). Skutečnost, že je vyhoštění stěžovatele možné, dovozovala žalovaná rovněž ze své úřední praxe - z věci spolucestujícího stěžovatele, kterému byl vydán náhradní doklad 3. 11. 2020 a byl vyhoštěn 6. 11. 2020. Ke stejným závěrům, nadto ve vztahu ke stejnému stěžovateli, dospěl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 23. 9. 2021, č. j. 3 Azs 373/2020 - 42, na který soud v podrobnostech rovněž odkazuje.

[23] S ohledem na shora uvedené tak Nejvyšší správní soud uzavírá, že rozhodnutí o prodloužení zajištění bylo řádně odůvodněno. Žalovaná postupovala při prodloužení zajištění s náležitou pečlivostí, aktivně a svědomitě. Krajský soud správně posoudil, že uvážení žalované o zajištění nevybočilo ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011 - 39).

[24] Z vedených důvodů Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[25] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalované, již by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v řízení o kasační stížnosti nevznikly.

[26] Zástupcem stěžovatele byl usnesením krajského soudu ustanoven Mgr. Ladislav Bárta, advokát, jehož odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. hradí stát. Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby, kterým je sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za provedený úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce stěžovatele nedoložil, že by byl plátcem DPH; za úkon právní služby mu tedy náleží celkem 3 400 Kč (srov. řízení ve věci sp. zn. 3 Azs 373/2020). Tuto částku Nejvyšší správní soud vyplatí do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. října 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu